

Jens Thoft (SF):

Kan ministeren bekræfte, at pengene i andelsselskabet er skabt ved ejendomsværdistigninger? Kan ministeren bekræfte, at andelshaverne reelt har solgt til sig selv, og at de har fået tilladelse til at handle til en pris, som i øvrigt ligger langt over det, en almindelig udlejer ville have betalt for udlejede lokaler – for det er der jo tale om – og at ejerne derigennem får et meget stort og overdrevet afskrivningsgrundlag? Vil ministeren bekræfte, at uden den ændring, vi foretog i 1987, ville en række af andelshaverne rent faktisk være ramt af 3-års-reglen? Og kan ministeren oplyse, hvor mange af ejerne det handler om? Vil ministeren bekræfte, at en række kommunalbestyrelser har nægtet – og vil ministeren give oplysning om, hvilke kommunalbestyrelser det er – skattefritagelsen?

Og vil ministeren endelig oplyse, hvor mange borgerlige medlemmer af andelsselskabet han på denne måde har fritaget for skattebetaling?

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal spørge skatteministeren om nogle enkelte forhold, som jeg synes er vigtige at få klarlagt i fortsættelse af de besvarelser, skatteministeren har givet.

Skatteministeren har givet sin fremstilling af, at der er mulighed for at eftergive skat, når ganske særlige forhold taler derfor. Det var det ene, skatteministeren har sagt.

Derefter er skatteministeren blevet bedt om en bekræftelse af, at det i forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 214 i 1986-87 var et kardinalpunkt for Folketinget at drøfte lovens ikrafttræden, og ikrafttrædelsen blev fastsat, som det nu fremgår.

Er det herefter et ganske særligt forhold efter skatteministerens mening, at Folketinget har vedtaget en ikrafttræden af en lov, som skatteministeren er imod at Folketinget har vedtaget, og er det derfor, skatteministeren mener, at han har en adkomst til at eftergive den skat, som Folketinget således har vedtaget at der skal pålignes?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil svare fru Pia Gjellerup ved ganske kort at ridse op, hvorledes forløbet i denne sag egentlig har været.

Den 25. februar 1986 afgiver ligningsrådet bindende forhåndsbesked, hvorefter likvida-

tion af det pågældende selskab kan ske uden skattemæssige konsekvenser. Herefter påbegyndes likvidationen.

Den 5. marts 1987 fremsætter SF lovforslag, der omfatter likvidation, der besluttet den 5. marts 1987 eller senere, hvilket betyder, at det pågældende selskab ikke er omfattet af lovforslaget.

Den 8. april 1987 tinglyses opdeling i ejerlejligheder af den pågældende bygning. Beslutningen om likvidation er herefter ikke til at omgøre, fordi hver enkelt andelshaver nu har retskrav på skøde på de pågældende ejerlejligheder.

Senere, nemlig den 7. maj 1987, fremsættes der så i Folketinget ændringsforslag, sådan at andelsselskaber, der endeligt opløses den 5. marts 1987 eller senere, omfattes af indgrebet. Det betyder pludselig, at det pågældende selskab nu efter bestemmelsens ordlyd omfattes, da endelig opløsning formelt ikke har fundet sted. Det kræver nemlig en afsluttende generalforsamling. Derfor kan beslutningen principielt omgøres, men den kan ikke i praksis, fordi hver eneste andelshaver har opnået retskrav på skøde på de pågældende ejerlejligheder.

Derfor foreligger her et sammenstød af regler, og det er netop, når der foreligger et sådant sammenstød af regler, der fører til vilkårlige og urimelige resultater, at der i skattelovgivningen er en særlig hjemmel til, at der i helt særlige tilfælde kan gives lempelse eller eftergivelse. Det er i medfør af dette, der er hjemmel.

Jeg skal blot sige til hr. Stavad, at det er rigtigt, at tanken med den pågældende lovændring var at lægge afgørelser i en række konkrete sager fra departementet over i styrelsen, men som det allerede dengang blev oplyst, er det ikke til hinder for, at disse sager stadig kan forelægges ministeren.

Stavad (S):

Jeg må erkende, at skatteministeren forsøger at smide meget uld ind i den her sag for at kaste et slør over det. Men er det ikke muligt i det mindste at få skatteministeren til at bekræfte, at ikrafttrædelsesbestemmelserne i den lov, der blev vedtaget i 1987, var et kardinalpunkt i Folketingets lovbehandling, og at det var med vidt åbne øjne og meget bevidst og efter stor debat i folketingssalen, at et flertal i Folketinget besluttede, at den ikrafttræden, der blev vedtaget,